

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce **Elstar spol. s r.o.**, se sídlem Valová 3087, Dvůr Králové nad Labem, zastoupeného JUDr. Janem Pavlokem, Ph.D., advokátem se sídlem K Brusce 124/6, Praha 6, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2013, č. j. 41822-3/2013-900000-302,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutími Oblastního celního úřadu Břeclav ze dne 7. 3. 1996, č. j. 01-4089/1/95 až 01-4089/23/95, byla zamítnuta odvolání proti platebním výměrům vydaným Celním úřadem Břeclav - dálnice dne 26. 10. 1995, č. j. 29-2120/CD/95 až 29-2142/CD/95 a tyto platební

výměry byly potvrzeny. Platebními výměry bylo žalobci jako dlužníkovi vyměřeno clo, daň z přidané hodnoty a spotřební daň při dovozu zboží v důsledku neukončení celního režimu tranzitu minerálních olejů, jež měly být na podkladě 23 tranzitních celních prohlášení (dále jen „TCP“) dopraveny ve stanovené lhůtě od Celního úřadu Břeclav – dálnice k celnímu dohledu u Celního úřadu Zlín.

[2] Rozhodnutí Oblastního celního úřadu Břeclav byla následně přezkoumána Krajským soudem v Brně, který žaloby zamítl rozsudky ze dne ze dne 27. 11. 2001, sp. zn. 29 Ca 448/99, 29 Ca 18/2000 až 29 Ca 29/2000 a rozsudky ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 29 Ca 30/2000 až 29 Ca 39/2000. Krajský soud v uvedených rozsudcích dospěl k závěru, že právní předchůdce žalobce (žalobce nikdy nezpochybnil nástupnictví) byl deklarantem, který nezajistil splnění povinností vyplývajících z režimu tranzitu. Žalobce tak byl osobou dopravující zboží přes státní hranice, která byla dle § 80 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“), povinna přihlásit zboží pohraničnímu celnímu úřadu a předložit spolu s ním příslušné doklady. Dle § 81 odst. 1 celního zákona mělo být zboží dopravené do tuzemska deklarantem (žalobcem) bez zbytečného odkladu a s neporušenou celní závěrou předloženo v souladu s pokyny celních orgánů příslušnému celnímu úřadu nebo na jiné místo určení. V daném případě mělo být zboží předloženo Celnímu úřadu Zlín. Podle § 140 odst. 2 celního zákona byl deklarant odpovědný celnímu úřadu za splnění povinností vyplývajících z režimu tranzitu. Měl tak zajistit, aby bylo zboží za podmínek stanovených celním úřadem odesláno předloženo celnímu úřadu určení v nezměněném stavu, s neporušenou celní závěrou a s připojenými doklady. Žalobce nezpochybnil závěr celních orgánů, že zboží nebylo celnímu úřadu určení - Celnímu úřadu Zlín předloženo. Za těchto okolností byly splněny podmínky pro použití § 240 celního zákona, dle něhož vzniká celní dluh při dovozu zboží podléhajícímu dovoznímu clu jeho nezákonným odnětím celnímu dohledu, přičemž dle § 240 odst. 3 písm. d) cit. zák. je dlužníkem i osoba, která má plnit povinnosti vyplývající z režimu, do kterého bylo zboží propuštěno. Všechny ústavní stížnosti, podané proti rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2001, byly odmítnuty usneseními Ústavního soudu.

[3] Následně žalobce dne 24. 6. 2002 podal návrh na obnovu řízení ve věci všech uvedených platebních výměrů dle § 54 odst. 1 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“). Žalobce tvrdil, že byly vydány na základě zfalšovaných dokladů, a to zfalšovaného souhlasu s proclíváním zboží mimo prostory celnice a dále na základě zfalšovaných potvrzení o proclení jednotlivých zásilek. Toto zfalšování bylo zjištěno Policií České republiky. Skutečnost, že došlo k vystavení falešných dokladů a následnému odnětí zboží celnímu dohledu (osobou odlišnou od žalobce) považoval žalobce za trestný čin. O důvodech obnovy se dozvěděl z televizního pořadu vysílaného dne 2. 4. 2002 na TV Nova. Dne 15. 5. 2002 bylo v této souvislosti učiněno oznámení o trestném činu u Policie ČR. Žalobce žádal o obnovu a následné zrušení platebních výměrů.

[4] Celní ředitelství Brno rozhodnutími ze dne 29. 7. 2002, č. j. 4650/02-0101-21/01 až 4650/02-0101-21/23, návrh zamítlo, a to s ohledem na § 56a odst. 2 ZSDP. Po projednání odvolání se s tímto rozhodnutím ztotožnilo i Ministerstvo financí – Generální ředitelství cel v rozhodnutí ze dne 3. 10. 2002, č. j. 34279/11-02.

[5] Žalobce se rozhodl proti tomuto rozhodnutí bránit podáním žaloby u Vrchního soudu v Praze. Jelikož tento soud ve věci nerozhodl do 31. 12. 2002, převzal věc k rozhodnutí v souladu s § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud, jenž svým rozhodnutím ze dne 31. 7. 2007, č. j. 7 A 169/2002-78, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému (v označené věci) k dalšímu řízení. Důvodem byl výklad § 56a odst. 2 ZSDP. Nejvyšší správní soud poukázal na výklad provedený rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu dne 17. 7. 2007, sp. zn. 2 Afs 51/2006, podle kterého *použití obnovy řízení podle § 56a odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nebrání předchozí přezkoumání správního rozhodnutí soudem, pokud je obnova řízení odůvodněna novými skutečnostmi nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správcem daně uplatněny v původním řízení a nebyly ani předmětem tohoto zkoumání soudem*. Žalovaný následně zrušil rozhodnutí Celního ředitelství Brno a uložil mu ve věci znovu rozhodnout.

[6] Celní ředitelství Brno ve věci rozhodlo rozhodnutími ze dne 11. 3. 2008, č. j. 9014/07/2207/08-010100-21, č. j. 9014/07/2211/08-010100-21, a č. j. 9014/07/2258/08-010100-21 až 9014/07/2278/08-010100-21, a návrh žalobce na obnovu řízení zamítlo, neboť nevykazoval žádný z věcných důvodů pro obnovu řízení dle § 54 odst. 1 písm. a), b) či c) ZSDP. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl v záhlaví označeným rozhodnutím dne 8. 11. 2013 tak, že odvolání zamítl a napadená rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí argumentů uvedených v žalobě

[7] Žalobce konstatoval, že jeho návrh na obnovu řízení byl podán včas za zachování subjektivní i objektivní lhůty. Pokud se týká subjektivní lhůty, tato mezi účastníky nebyla sporná, sporný je však běh objektivní lhůty v trvání tří let a lhůty pro vyměření celního dluhu a jeho zapsání do evidence daňového dlužníka. Celní dluh mu byl vyměřen v důsledku trestné činnosti, páchané osobami od něj odlišnými. V takovém případě neplatí tříletá objektivní lhůta. Je otázka, zda platí lhůta pro vyměření celního dluhu a jeho zapsání do evidence. Vzhledem k tomu, že důvodem obnovy bylo vydání platebních výměrů na základě trestného činu, platila v předmětné věci lhůta desetiletá, která byla zachována, neboť platební výměry byly vydány v roce 1996 a návrh na obnovu byl podán v roce 2003. Žalobce poukázal na dva rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2008, č. j. 7 Afs 28/2008-51, a ze dne 23. 2. 2010, č. j. 7 Afs 20/2007-73, z nichž vyplývá, že objektivní lhůta podle § 54 odst. 3 daňového řádu ve spojení s § 47 odst. 1 a 2 daňového řádu musí být zachována v okamžiku podání žádosti o obnovu řízení.

[8] Lhůta pro vyměření daně má být posouzena dle právního předpisu účinného ke dni vzniku celního dluhu, tedy takového, který byl účinný v roce 1994, popř. v roce 1995, kdy nastala jeho splatnost. Vzhledem k tomu, že celní dluh vznikl v roce 1994 a jeho splatnost nastala dne 9. 10. 1995, právní úprava lhůty pro vymáhání takového dluhu byla zakotvena v § 240 odst. 2, § 270 odst. 1 a v § 282 odst. 1 a 2 celního zákona. Lhůta pro vymáhání a vybrání cla byla šestiletá s možností opakovaného prodloužení na dobu dvaceti let. Včasnost žalobcovy návrhu na obnovu řízení vyplývala z § 268 odst. 4 celního zákona účinného v době podání tohoto návrhu a též z možnosti prolomení objektivní lhůty z důvodu trestné činnosti,

jak umožňoval zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Vzhledem k nepřehlednosti právní úpravy problematiky obnovy řízení nejen v roce 1994, ale i v roce 2003, byl možný její vícetý výklad a v tomto ohledu se žalobce dovolával naplnění zásady „v pochybnostech mírněji“.

[9] Žalobce dle svého názoru nebyl celním deklarantem zásilek zboží, z nichž mu byl vyměřen celní dluh. Postavení deklaranta má především osoba, která je oprávněna se zbožím disponovat, žalobce však z hlediska vlastnického k tomu oprávněn nebyl. Vlastníkem zboží naloženého na Slovensku byla až do doby vyložení v České republice stále společnost CWA s.r.o. I kdyby žalobce akceptoval argument žalovaného, že z hlediska celních předpisů se jedná o jiné vymezení obsahu práva disponovat, tedy, že deklarantem je osoba, která bez ohledu na vlastnictví převáženého zboží rozhoduje o tom, odkud a kam bude zboží dopraveno, pak ani toto postavení žalobce neměl.

[10] Na státní hranici i v místě určení ve Zlíně byl nastaven takový režim a poměry, které neurčoval žalobce, nýbrž společnost CWA s.r.o. Tato společnost spolupracovala s celníky na obou celních úřadech, přičemž bezkonfliktní komunikace mezi nimi vzbuzovala důvěru a nevyvolávala pochybnosti o legalitě jejich postupu. Žalobce se nedopustil jednání - odnětí zboží celnímu dohledu. Jednal vždy v souladu s platnými právními předpisy, řídil se pokyny celníků a jednal v dobré víře na základě zaběhnuté praxe vytvořené spoluprací celníků na jedné straně a zaměstnanců CWA s.r.o. na straně druhé. Odnětí zboží celnímu dohledu a vznik celního dluhu bylo zaviněno trestnou činností jiných osob. Žalobci byl vyměřen celní dluh, který spočíval v rozsáhlé trestné činnosti především R. V., celníka M. a dalších osob - pracovníků Celních úřadů Břeclav-dálnice a Zlín. Vzhledem k tomu, že vznik celního dluhu souvisel se závadným výkonem veřejné moci, neměly by jít tyto skutečnosti k tíži žalobce, nýbrž měly by být důvodem pro liberaci z odpovědnosti za tento dluh.

[11] Žalobce poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu, a to ze dne 9. 1. 2003, sp. zn. IV. ÚS 267/02, ze dne 12. 6. 2003, sp. zn. IV. ÚS 337/02, ze dne 11. 10. 2001, sp. zn. IV. ÚS 460/2000, a ze dne 18. 10. 2001, sp. zn. IV. ÚS 446/1998. Dle žalobce z nich vyplývá zákaz formální aplikace ustanovení celního zákona za situace, že to byly jiné osoby, které se dopustily protiprávního jednání, spočívajícího v nedodání zboží do celního úřadu určení.

[12] Žalobce nebyl v situaci, kdy by se mohl rozhodovat, zda zboží dodá přímo vlastníkovu nebo do celního úřadu určení. Jednotliví celníci Celního úřadu Zlín nebyli ochotni s řidiči jednat a odkazovali je na zaměstnance CWA s.r.o. Dále zde byla písemnost vyhotovená celníkem M., která umožňovala proclení zařízení vlastníka zboží mimo celní úřad určení. Pokud taková autorita zašití fungující mechanismus, není možno po žalobci, jednajícím v souladu s právem, požadovat úhradu celního dluhu.

[13] Celní dluh již byl uhrazen některými z dalších subjektů. Celní orgány důsledně tajily, zda již některý ze solidárních dlužníků předmětný celní dluh zaplatil a zda tedy došlo k zániku předmětné pohledávky. Tentýž celní dluh byl totiž zároveň vyměřen dalším subjektům, a to CWA s.r.o., R. V. a celnímu ručiteli Cargo Transport International s.r.o.

[14] Žalobce proto soudu navrhl, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí Celního ředitelství ze dne 11. 3. 2008.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[15] Žalovaný v podání uvedl, že žalobce žalobu řádně nezdůvodnil. Kromě vědomého odnětí zboží celnímu dohledu, se žalobce nevyjádřil k argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí. Dle žalovaného nevzal žalobce na vědomí, v čem spočívá řízení o povolení obnovy dle ust. § 54 ZSDP. Ve svém rozhodnutí na str. 19-22 žalovaný zdůvodnil, proč byla dle jeho názoru podána žádost o obnovu řízení po uplynutí jak subjektivní, tak i objektivní lhůty, která uplynula koncem roku 1998. Podrobně také uvedl, proč je vyloučeno zohlednění trestněprávních okolností, na které se žalobce odvolával. Poukazoval rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 5 Afs 4/2012-62, v němž se zabýval otázkou zachování lhůt a nakonec shledal nedodržení lhůt pro podání žádosti o obnovu řízení.

[16] Již v napadeném rozhodnutí se žalovaný důkladně vyjádřil k námitkám žalobce, že nebyl v rozhodné době celním deklarantem. Žalobce opakovaně zaměňoval v podané žalobě pojmy celní deklarant a vlastník.

[17] Žalovaný se ohradil proti tvrzením žalobce, že na státní hranici a v místě určení ve Zlíně byl nastaven režim, který určovala společnost CWA s.r.o. v rozsáhlé spolupráci s celníky. Žalobce se snažil navodit iluzi viníků na straně celní správy, tvrzení však nijak neprokazoval. Ve věci dovozu pohonných hmot ze Slovenska proběhlo trestní řízení s R. V., jednatelem CWA s.r.o., nebyla zde však prokázána trestná činnost jediného zaměstnance celní správy a ani nebylo vzneseno obvinění proti jedinému zaměstnanci celní správy. Pokud by žalobce postupoval v souladu s právními předpisy, musel by předmětné zboží dopravit k Celnímu úřadu ve Zlíně k řádnému proclení. Žalobce nebyl ochoten přijmout fakt, že jediným důvodem pro vydání platebních výměrů bylo to, že porušil režim tranzitu.

[18] Žalovaný shrnul, že pro povolení obnovy nebyly splněny podmínky stanovené ZSDP, nebyly shledány důvody pro její povolení a ani nebyla dodržena lhůta, ve které je žádost o obnovu řízení možno podat. Pro povolení obnovy řízení bylo zcela irrelevantní, že k úhradě celního dluhu již došlo solidárními dlužníky, což žalobce uvedl poprvé až v této žalobě, a proto nebyl uvedený argument v napadeném odvolacím řízení přezkoumán. Žalovaný s odvoláním na výše uvedené soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV. Jednání dne 10. 5. 2016 a posouzení věci Krajským soudem v Brně

[19] Soudní jednání v této věci proběhlo v nepřítomnosti obou účastníků řízení, včetně jejich zástupců, neboť se z účasti na něm omluvili, přičemž trvali na projednání věci.

[20] Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející řízení, v mezích žalobních bodů a v souladu s § 75 s. ř. s. vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při posuzování věci soud vycházel také z předloženého správního spisu.

[21] Žalobce ve své žalobě navrhoval doplnit dokazování výsledkem R. V. a Z. B., připojením trestního spisu zdejšího soudu sp. zn. 10 T 8/2004, pátými díly TCP vztahujícími se k původním platebním výměrům a dále čtením dopisu celního inspektora M. Soud uvedené důkazní návrhy neprovedl, neboť je vzhledem k předmětu řízení, kterým je návrh na obnovu řízení, a též s ohledem na uplatněné žalobní námitky, neshledal pro přezkum napadeného rozhodnutí nijak přínosnými.

[22] Předmětem přezkumu je rozhodnutí, kterým nebyla připuštěna obnova řízení. Podmínky pro obnovu řízení jsou stanoveny v ustanovení § 54 ZSDP. Správní orgány při svém rozhodování o návrhu žalobce na obnovu řízení vzhledem k obsahu návrhu správně posuzovaly naplnění důvodů obnovy dle odst. a) až c) uvedeného ustanovení, podle kterých řízení ukončené pravomocným rozhodnutím se obnoví na žádost příjemce rozhodnutí nebo z úřední povinnosti, jestliže a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, b) rozhodnutí bylo učiněno na základě podvrženého nebo zfalšovaného dokladu, křivé výpovědi svědka nebo křivého znaleckého posudku nebo rozhodnutí bylo dosaženo jiným trestným činem, c) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a rozhodl-li příslušný orgán o ní dodatečně v podstatných skutečnostech ovlivňujících výši stanovené daně nebo procesní postavení daňového subjektu jinak.

[23] Soud je při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán žalobními body. Žalobce v žalobě polemizuje s právními závěry, zda byl či nebyl celním deklarantem. Tato otázka byla posouzena soudy v dříve vedených řízeních, kdy zdejší soud dospěl k závěru, že žalobce celním deklarantem jednoznačně byl a své povinnosti z toho plynoucí nesplnil (viz odst. 1 a 2 výše). Současné námitky žalobce, týkající se postavení deklaranta, směřují do právního hodnocení této otázky. Žalobce neuvádí žádné nové skutkové okolnosti, na základě kterých by mohlo být jeho postavení deklaranta zpochybněno. Žalobce neuvádí ani žádné důkazy o tom, že by uvedení údajů v TCP, ze kterých vyplynulo postavení žalobce jako deklaranta, bylo důsledkem trestného činu. Trestným činem bylo až zfalšování dílu 5 TCP, ke kterému došlo posléze, a které nemělo žádný vliv na postavení žalobce jako deklaranta.

[24] Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce, respektive jeho právní předchůdce Elstar, s.r.o., IČO 15038891 (nástupnictví žalobce nikdy nerozporoval), v předmětné době podnikal mimo jiné i jako přepravce. Od prosince 1993 do konce roku 1994 na základě ústní dohody se společností CWA s.r.o. zajišťoval přepravu motorové nafty a benzínu ze Slovnaftu a.s. Bratislava do místa určení v České republice. Jak bylo zjištěno ve správním řízení, zboží bylo dopravováno do areálu firmy CWA, do Slušovic nebo do Lipova, čehož si byl žalobce vědom.

[25] Žalobce byl bezesporu osobou přepravující zboží přes státní hranici, z čehož mu vyplývaly povinnosti stanovené celním zákonem. Ve všech souvisejících TCP byl žalobce uveden v rubrice 14 – deklarant/zástupce. Podle § 2 písm. n) celního zákona se pro účely tohoto zákona rozumí deklarantem osoba, která činí celní prohlášení vlastním jménem anebo osoba, jejímž jménem bylo celní prohlášení učiněno. Žalobce nezpochybňoval, že v TCP byl takto uveden od počátku, tvrdil však, že tam být uveden neměl, jelikož nebyl vlastníkem zboží, což je lichá námitka, směřuje pouze k právnímu hodnocení, nikoliv ke skutkovým

okolnostem. Postavení deklaranta zpochybňoval žalobce tímto způsobem již v řízeních vedených u zdejšího soudu, ovšem neúspěšně. Skutečnost, že byl deklarantem, nebyla zpochybněna žádnými novými okolnostmi, které žalobce zjistil z trestních spisů. Na tuto skutečnost nemá ani vliv to, že později došlo k falšování razítek a podpisů na díle 5 TCP.

[26] Podle § 80 odst. 1 celního zákona byl žalobce povinen převážení zboží přihlásit pohraničnímu celnímu úřadu a předložit příslušné doklady. Tuto povinnost žalobce splnil. Ve smyslu § 140 odst. 1 celního zákona podal návrh na propuštění zboží do režimu tranzitu. Dále mu vznikla i povinnost dle § 81 odst. 1 celního zákona předložit zboží bez zbytečného odkladu s neporušenou celní uzávěrou v souladu s pokyny celního orgánu k příslušnému celnímu úřadu nebo na jiné místo schválené celními orgány.

[27] Podle § 140 odst. 2 celního zákona byl jako deklarant celnímu úřadu odpovědný za splnění povinností vyplývajících z režimu tranzitu, zejména byl povinen zajistit, aby zboží bylo za podmínek stanovených celním úřadem odesláno celnímu úřadu určenému. Jak vyplývá z TCP, jako celní úřad určený zde byl uveden Zlín. Tomuto celnímu úřadu tedy měl žalobce zboží předložit. Jako právnická osoba podnikající v oblasti přepravy zboží ze zahraničí si žalobce měl být jasně vědom toho, jaké povinnosti mu dle celního zákona jako deklarantovi vznikají a bez ohledu na instrukce CWA s.r.o., jako vlastníka zboží, měl tyto své povinnosti splnit. I když následně další transakce se zbožím, respektive s doklady, byly nezákonné, nic to nemění na skutečnosti, že žalobce nesplnil svoje povinnosti deklaranta. Vzhledem k uvedenému pochybení žalobce, jako deklaranta, nelze zvažovat aplikaci rozhodnutí ústavního soudu, na která žalobce odkazoval v žalobě.

[28] Celní ředitelství ve svém rozhodnutí správně uvedlo, že pokud žalobce poukázal na zjištění z trestního spisu o opatření dílů 5 TCP falešnými razítky Celního úřadu Zlín, k této činnosti došlo až po vzniku celních dluhů u žalobce. Trestná činnost R. V., odsouzeného rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 10 T 8/2004 neměla vliv na celní dluh žalobce, zfalšované díly 5 TCP nebyly podkladem platebních výměrů.

[29] Žalobce v návrhu na obnovu řízení netvrdil a následně ani neprokázal, že by tu byly nové skutečnosti, které by mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí a mohly by zvrátit závěr, že žalobce byl celním deklarantem. Jako celní deklarant nesplnil svoje povinnosti a následkem toho se stal celním dlužníkem. Nebylo ani zjištěno, že by postavení celního deklaranta a nesplnění povinností deklaranta bylo způsobeno zfalšováním dokladu nebo jiným trestným činem. Soud se tedy ztotožňuje s názorem správních orgánů, že nebyly naplněny podmínky pro povolení obnovy řízení podle § 54 odst. 1 písm. a) až c) ZSDP.

[30] Právní úprava běhu lhůt je zakotvena v § 54 odst. 3 ZSDP, podle něhož musí být žádost o obnovu řízení podána do šesti měsíců ode dne, kdy se žadatel prokazatelně dozvěděl o důvodech obnovy řízení, nejpozději však před uplynutím lhůty, ve které zaniká právo daň vyměřit nebo doměřit. Tyto lhůty nelze prodloužit ani povolit navrácení v předešlý stav.

[31] Podle § 240 odst. 1 celního zákona, ve znění platném a účinném od 1. 1. 1993 do 30. 6. 1997, celní dluh při dovozu zboží podléhajícího dovoznímu clu vzniká jeho nezákonným odnětím celnímu dohledu. Podle odst. 2 téhož ustanovení celní dluh vzniká v okamžiku, kdy

je zboží odňato celnímu dohledu.

[32] Podle § 47 ZSDP nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat. A dále byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

[33] Ověřením podkladů ze správního spisu soud zjistil, že ke vzniku celního dluhu dle platebních výměrů ze dne 26. 10. 1995, č. j. 29-2120/CD/95 až 29-2142/CD/95, došlo dne 16. 6. 1994 (TCP č. 3022351402294), dne 20. 6. 1994 (TCP č. 3022351402373), dne 22. 6. 1994 (TCP č. 3022351402430), dne 29. 6. 1994 (TCP č. 3022351402602), dne 30. 6. 1994 (TCP č. 3022351402644), dne 28. 7. 1994 (TCP č. 3022351403163 a č. 3022351403192), dne 4. 8. 1994 (TCP č. 3022351403301), dne 8. 8. 1994 (TCP č. 3022351403354), dne 9. 8. 1994 (TCP č. 3022351403393), dne 10. 8. 1994 (TCP č. 3022351403429), dne 19. 8. 1994 (TCP č. 3022351403597), dne 12. 9. 1994 (TCP č. 3022351404140), dne 13. 9. 1994 (TCP č. 3022351404175), dne 14. 9. 1994 (TCP č. 3022351404223), dne 19. 9. 1994 (TCP č. 3022351404320), dne 21. 9. 1994 (TCP č. 3022351404382), dne 22. 9. 1994 (TCP č. 3022351404425), dne 26. 9. 1994 (TCP č. 3022351404515), dne 27. 9. 1994 (TCP č. 3022351404544), dne 28. 9. 1994 (TCP č. 3022351404584), dne 29. 4. 1994 (TCP č. 3022351404623) a dne 6. 10. 1994 (TCP č. 3022351404727).

[34] S ohledem na výše uvedené se soud ztotožnil se závěry správních orgánů i v otázce běhu lhůt pro podání návrhu na obnovu řízení (nebyly již naplněny ani podmínky pro obnovu řízení – viz bod 29), které dospěly k závěru, že uvedené lhůty již žalobci uplynuly a jeho návrh je opožděný. Vzhledem k tomu, že správní orgány tvrdily nedodržení objektivní lhůty, dodržení šestiměsíční subjektivní lhůty nebylo zkoumáno, protože tato lhůta byla limitována trváním právě lhůty objektivní (obě lhůty musí být splněny současně). Pokud jde o prekluzivní lhůtu, soud poukazuje na § 47 odst. 1 ZSDP, stanovící tříletou prekluzivní lhůtu, která v daném případě zjevně marně uplynula, protože platební výměry se staly pravomocnými a jednotlivé celní dluhy vznikly v období mezi 16. 6. 1994 a 6. 10. 1994. S ohledem na to, že platební výměr nebyl úkonem směřujícím k vyměření daně (jím se daň jen vyměřuje), nedošlo již k přerušení běhu této tříleté lhůty, jak předvídá § 47 odst. 2 ZSDP (celní orgány již neučinily žádný úkon směřující k vyměření celního dluhu či jeho dodatečnému stanovení). Nebylo tak možno ani aplikovat maximální desetiletou lhůtu. V otázce běhu lhůt se krajský soud rovněž opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 5 Afs 47/2012-62, jenž se zabýval obdobným případem (žalovaný na něj též poukazoval).

[35] Soud tedy nezjistil, že zde existovaly důvody pro obnovu řízení, že celní dluh vznikl v důsledku trestného činu. Nezabýval se tak z tohoto hlediska otázkou běhu prekluzivní lhůty a rozbořem judikatury, na kterou v této souvislosti odkazoval žalobce.

[36] Závěrem soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2008,

č. j. 7 Afs 28/2008-51, podle kterého *[ž]ádost o povolení obnovy řízení musí být podána v rámci zákonem stanovených lhůt. Konec objektivní lhůty k podání žádosti (§ 54 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) je pak spojen s uplynutím tříleté prekluzivní lhůty k vyměření nebo doměření daně (§ 47 citovaného zákona), jejíž počátek je určen § 47 odst. 1 citovaného zákona, popřípadě skutečností předpokládanou § 47 odst. 2 větou první téhož zákona.*

[37] Otázka, zda byl celní dluh v mezidobí uhrazen některým z dalších subjektů, solidárních dlužníků, nemá na řízení o obnově žádný vliv. Soud se proto touto námitkou nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

[38] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[39] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. května 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu